

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Από τα άμμητα του Τέλη Πετσάλη. Τα κλαμπόουρικ του κ. Μιχαλακοπούλου. Πώς πεθαίνουν οι ήρωες. Η τελευταίες στιγμές του Λεωνίδα Άστεριόδη. Ένα ανέκδοτο του γυμνασάρχου Χανίων κ. Γενεράλη. Ο πατριωτισμός του, κ.τ.λ.

Κάποτε ο αλησμόνητος Τέλης Πετσάλης φώτισε το φίλο του Φίλιππο Λέλη, τι έγινε το συγγενές του Μπαρούα—Σταύρος. — Πέθανε το καίμενο το γεροντάκι, άποροζήθηκε ο Λέλης. — "Α! ο καίμενος ο Μπαρούα—Σταύρος, και πώς; — Νά, άμα γύρισε από τον περίπατο, κάθισε στο γραφείο του, άνοιξε ένα βιβλίο και εδιάβαζε. Έξαφνα έβγαλε τα γυαλιά του κι έπεσε κάτω νεκρός! — "Α! τόσο το καίμενο που πρόφτασε κι έβγαλε τα γυαλιά του! φώναζε ο Πετσάλης. — Γιατί; φώτισε ο Λέλης εκπληρωμένος. — Γιατί έτσι, τουλάχιστον, δεν είδε, ο κακόμοιρος, το Χάρο...

Πρό ήμερών μιά Ρουμανική έφημερίδα, ή «Κουεντούλα», δημοσίευσε μιά είδηση, ή όποια άναστράτευσε την Ερώση και την Ελλάδα. Έγραφε δηλαδή ότι ο Βενιζέλος συναντήθηκε ή θα συναντηθή στο Λονδίνο με τον πρίο Βασιλέα με Γεωργίου, για να συζητήσουν τίς τίς έπανόδοι του στον Έλληναζών Θρόνον κατά το προσεχές φθινόπωρο.

Κάποιος δημοσιογράφος και πολιτεόμενος, μόλις είδε την είδηση αυτή πήγε και φώτισε τον άντιπροσέδρο της Κυβερνήσεως κ. Μιχαλακοπούλου, άν άληθύνει τα γεγονότα στην «Κουεντούλα». Και ό κ. Μιχαλακοπούλος άπάντησε: — Όύτε... κ ο ρ β ε ν τ ο έ λ να γίνεται περί τούττης συναντήσεως!...

Κατά τον πόλεμο του 1912, άπάνω σ' ένα φορείο, ασπασμένως με μιά συνόβητα έσπαρταίς, βογγούσε βαρύν άπό μιά διαπερή πληγή του ώμου ένας νεώος ήμερος δεκανέας του πεζικού, ο Λεωνίδας Άστεριόδης, γυιος του γνωστού έξ Μεσολογγίου μεγαλοπαιχτού και φοιτητής της Ιατρικής.

Σε μιά στιγμή τον πληρώσε ένας φίλος του και τον φώτισε πώς είναι. Κι ό Άστεριόδης, μόλις μπορώντας να μιλήσει, με φωνή σπασμένη, του άπάντησε, άδιαφορώντας για την πληγή του, άδιαφορώντας για την κατάστασή του: — Πώς να είμαι! Μπαρούσαμε να φέρομε μεγαλύτερα άποτελέσματα στη μάχη, άν ίσχυζαμε δύο όρες πόν!...

Έξαίτια έβλεπε τα μάτια του και ξεψήφωσε! Το πρσί τίς έπομένεις έθαφαν τον ήρωα αυτόν στο φτωχό νεκροταφείο της Νομής του Άγιου Άντωνίου, στο μικρό χωριό Λαμαράδες, που ήταν δύο ώρες πύ πέρα, άπό το πεδίον των μαχών του Σαρανταπόρου.

Στην «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως» δημοσιεύθηκε πρό ήμερών ή άπομνημόνιος εκ τίς ύπηρεσίας, λόγω όθιου ήλικίας, του Γυμνασιάρχου Χανίων κ. Έμ. Γενεράλη.

Στό ίδιο δε φέλλο δημοσιεύθηκε και ή εύαρέσκεια της Κυβερνήσεως προς αυτόν, για τίς μεγάλες ύπηρεσίες που προσέφερε στην πολιτεία, διδάσκων και καθοδηγών επί τόσα χρόνια, στο δόμο του κολού, τους έλληνοτάδες.

Επί τη ευκαιρία λοιπόν αυτή δημοσιεύομε ένα ανέκδοτο του κ. Γενεράλη.

Όταν, στα 1917—1918 τά πολιτικά πάθη έμειναντο στην Έλλάδα, ό κ. Γενεράλης, επειδή τά πολιτικά του φρονήματα ήσαν άντιθετα, μετετέθη άπό την τότε Κυβέρνηση άπό την Κρήτη στην Έδεσσα της Μακεδονίας. Ύπουνος της Παδείας τότε ήταν ό τίς Λακωνίσσης σήμερα, κ. Λίγκας.

Ό κ. Γενεράλης παρουσιάστηκε σ' αυτόν και διαπαιτηρήθηκε για την δικιενή αυτή μετεθεσι σε μέρος ήγρο και ψυχρό πολύ, κατά τον χειμώνα, άκατάλληλο δε έντελώς για την ήλικία του.

Ό κ. Λίγκας του άπάντησε: — Στη Μακεδονία δεν σάς στέλνομε ως Γυμνασιάρχη, αλλά ως ένδοξο άπόστολο. Είνε εκεί ή ένδοξος και έπλήξης και έχομε ανάγκη άνθρώπων, όπως είσθε σεις. Έν τούτους όμως ίδου το διάταγμα τίς μεταθέσεως σας λεικό. Προσθέστε σεις όμοια κολί της Έλλάδος, θέλετε. Έγώ το ύπογράφο εις λεικό.

Ό κ. Λίγκας το ύπεγράφη πράγματι και το έδωσε στον Γενεράλη, ό όποιος πήρε την πένα άπό το ύπογραφικό γραφείο και πρόσθεσε στο λεικό μέρος τίς μεταθέσεως τίς δύο άντίς λέξεις: — «Έ» δ ε σ σ α—Μ α κ ε δ ο ν ι α.

— Είστε γενναίος στρατιώτης! του είπε ό ταγματάρχης, σάβοντας άπό άπάνω του.

Ό ήλαρχος, διατηρώντας πάντα την ίδια ήρεμία στο πρόσωπό του και την ίδια λάμψη στο βλέμμα, χτυπιόταν άγριεύμενα, άναζητώντας το σπαθί του. Σ' ένα νύκτα του ταγματάρχου τέσσερες ούλιανοί τον κατέβασαν με κάποι στην αίθουσα και τον έτοιποθέτησαν κοντά στο τζάκι, άφού άναψαν γύρω του δύο χερνά.

— Υποφέρετε πολύ; τον φώτισε ό Γερμανός ταγματάρχης πλησιάζοντας.

Καμία άπάντηση εκ μέρους του τραυματίου.

— Παρηγορηθήτε! Αυτά έχα ό πόλεμος... Πόλεμησατε όμως σάν λυοντάκι, έξακολούθησε ό ταγματάρχης.

Άλλά βλέποντας ότι ό ήλαρχος παρήνευ άκίνητος και σιωπηλός, ανέκραξε:

— Είσαυτε σεις λοιπόν ό άώλητος ήλαρχος! Έχω άκούσει τόσα για σάς!... Θέλετε να πήτε τίποτε;

Του πήγε ένα ποτήρι με νερό, αλλά ό πληγωμένος το έσπρωξε άπότομα και το έσπασε.

Η ότελλα έξο βογγούσε. Μέσα στο δωμάτιο ή σάξς διέγραφαν φανταστικά σχήματα στον τοίχο. Ό γέρος και ή Ίωάννα στεκόντουσαν άγνοοι σε μιά γωνιά.

Ό τραυματίας άνασπρόζήθηκε άξαινα, έφερε το χέρι του στο μέτωπο και είπε με ύπόκομη φωνή:

— Το χρόνος μου!

— Τι να τό κάνετε; του άπάντησε ό ταγματάρχης. Έσείς έχετε άνάγκη άπό προσέκράλο...

— Το χρόνος μου! έανάελαβε ό ήλαρχος σίζωντας γύρω τον κλωροό βλέμματα.

Έξακολούθησε μιά όλογοσύνηρη σιωπή.

Καλή γυναικα, είπε τόρα ό Γερμανός ταγματάρχης άπευθυνόμενος προς την Ίωάννα, έλα σε παρακαλώ να περιποιηθής αυτόν το γενναίο Ίσως να σε δεχτή καλύτερα άπό μένα...

Η Ίωάννα έπλησίασε τρέμοντας, αλλά ό ήλαρχος την άπομάζωνε ή ένα τον νεύμα.

— Το σπαθί μου! τραύλισε. Το σπαθί μου!...

Το σπαθί του τραυματίου που ήταν καταματωμένο, έτιγχε να βοιάζεται άπάνω σ' ένα τραπέζι όπου το είχε άποθέσει κάποιος ούλιανός.

Ό ταγματάρχης το πήρε και το το έθωσε.

Τότε ό έτοιποδάντος άνασπρόζήθηκε, άρπαξε το σπαθί του, το φίλησε κι έτατα καταβάλλοντας μιά τελευταία ύπεράνδρωτη προσπάθεια τήσπασε στα δύο...

Ξαπλώθηκε ύστερα κάτω, τα μάτια του έσβησαν, τά χέρια του παράλυσαν. Είχε πεθάνει!...

Η Ίωάννα που πληρώσε άμέσως να του καθιρήσει το πρόσωπο άπό τά αίματα, άμρησε μια χροαγή και όπισθοχώρησε τρομαγμένη... Καθώς σφύγγαζε τά αίματα, το μαύρο νοσάκι του ήλαρχου έπεσε κάτω, σάν να ξεροζώθηκε άπ' τή θέσι του!...

— Μιά γυναικα!... Είνε γυναικα!... τραύλισε ή Ίωάννα έντρομη και σασπιμένη.

Ό ούλιανοί πληρώσαν και ξεκομπίσαν το άμνηστόμο του ήλαρχου.

Παγωμένο άπό τον θάνατο, μιά πάλλενκο κι' αλάβαστομο πρόβάλε μπρος στα έλληνατά μιά τού το στήθος τίς νεκρός.

Κανέναν δεν μιλώσε...

Είχαν άπομεινεί βουβόι, σασπιμένοι, έμβρόντητοι...

Μόνον ό Γερμανός άξιοματιώδς φηδίσθε κάθε λίγο:

— Μιά γυναικα!... Μιά γυναικα κι' άξίσε για δέκα άντρες!...

Μιά ήρωίδα!...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΗΤΣΑ

Ό διάσημος Γάλλος συγγραφέας και άρχηγός των βασιλοφρόνων Λέον Ντωιτέ, νύος του Άλφρον Ντωιτέ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΣΥΗ ΚΑΙ Η ΓΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ

Ό περίφημος λαϊκός μυθιστοριογράφος Εύγένιος Σήη, του όποιον πολλά έργα έχουν μεταφραστεί καλύτερα και στην έλληνηκή, μιά βραδιά πήγε μ' έναν φίλο του σε κάποιο Παρισινό έστιατόριο, όπου ήταν και μέθωναν για καλά.

Κατά τά μεσάνυχτα οι δύο φίλοι σηζώδησαν να φύγουν τρακίζοντας άπ' το μεθόσι. Ένώ όμως κατέβαιναν τις σκάλες, ό φίλος του Σήη γλίστρησε και στραμπούλιξε το πόδι του.

Τότε ό μυθιστοριογράφος, ό όποιος ήταν συγχρόνος και γιατρός του βασιλικού ναυτικού, τον μετέφερε στο σπίτι του κι έμεινε όλη τη νύκτα άγρυπνος, καθισμένος δίπλα του και περιποιούμενος το πόδι του.

Όταν έσημέρωσε όμοσ, έμεινε κατάλυκτος βλέποντας πώς ό φίλος του είχε στραμπούλιγμένα και τά δύο πόδια του. Καταλαδαινετε τί είχε συμβεί; Ό Σήη μέσα στο μεθόσι του, έπεχείρησε να γιάνη το γηγό πόδι του φίλου του, του παράσφιξε τον έλίδεσμο και το στραμπούλιξε κι' αυτό!...

